

Vráž - Jezírko lásky

Sedíme s Alenkou ve vlaku, který svižně uhání mezi rybníky u Sudoměře. Louky se probouzejí do parného dne. Chuchvalce ustupující mlhy odkrývají nehybné siluety volavek bílých, připomínající zapomenuté lidské duše na blatech. Nebo příběhy podobné těm z Pohádek tisíce a jedné noci.

Cílem má být záchranná stanice zvířat Makov nedaleko Čížové. Jede nás více než prstů jedné ruky a později se náš počet rozroste na 15. Ale to jsme již v Zlivicích. České dráhy provádějí výlukovou strategii, a tak nevíme, který spoj se nám podaří odchytil zpět k domovu. Den se stává teplejším a mnohý z účastníků(ic) má své vize. Vycházka se tedy odehrává podle přání různých lidiček.

Když míjíme rybník Nesejd, nevím, kolik lidí si všimlo přelétnuvšího ledňáčka říčního. Jeho tyrkysová modř se krátce zatřpytí v dopoledním slunci. Na břeh rybníka dosedá volavka popelavá a ostražitě nás pozoruje. Nakonec vyhodnotí, že zde nebezpečí nehrozí, a tak sedí dál. Břeh je obohacen o žluté květy a pilovité listy dvojzubce a rozkladitá květenství šmelu okličnatého.

Sírovec žlutooranžový

Hejnující se špačkové obecní možná slibují přípravu na podzimní odlet.

Cesta k záchranné stanici zvířat nás vede suchými trávníky s vrzáním sarančí. Mocné stromy u břehu rybníka Makov poskytnou příjemný stín. Jedna mladá rodinka zde s kloučkem testuje dřevěné korýtko s funkčními hýblaty poháněnými proudící vodou. Je radost se ne ně dívat.

Všimnu si též pěkně vyvedené plodnice sírovce žlutooranžového za zády účastníků. Fotoaparát nechám tam, kde je, a říkám si, že snímek získám, až bude před stromem volno.

Jenže ono to tak není. Dav je jako roj včel. Seskupí se okolo zmiňované houby a prsty pracují. Každý si chce sáhnout, zkusit, jak je ten nezvyklý útvar měkký. A proč si také kousek neodlomit?

Tak z foto nic nebude. Leda, že se, až budeme odcházet, trochu nevzpamatuje.

Pěšinky stanice už procházím sám, sem tam se na něco zeptám místních. Dívám se do očí volně umístěné poštolky obecné a přemýšlím, co si o nás může myslet ona.

Skupina prořídne. Pohár zvědavosti byl naplněn, půlden prožit. Pokračujeme dál do stínu lesa. Když mjííme studánku u lesní cesty, poslušen náhlého popudu z ní vyházím spadané listí. Na jejím dně je trocha vlhké prsti, stočená uzlenka a neviditelný, duchovní nápis: „Někdy je lépe, když věci před námi lidmi zůstávají skryty“. Pár listy ji znova přikryjí.

Tím se ze mě pro zbytek vycházky stává jen průvodce - nebludník. Již tak nemluvná ústa se mně zavřela. Světe, div se. K jezírku lásky je potřeba dojít. I přes Čertovu horu. Nebo okolo. Suché žaludy praskají pod podrážkami bot jako bubínky pozdního léta.

Vráž, 31. srpna 2024

